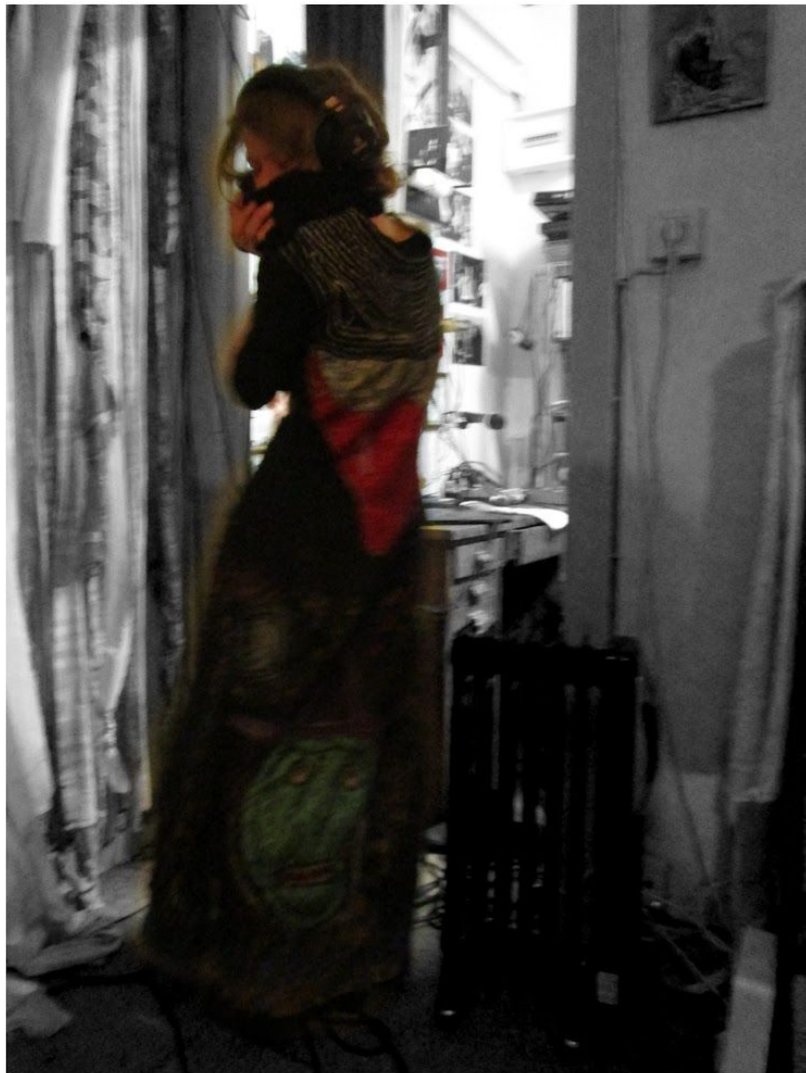

RADIO KLEBNIKOV

WEEKBLADEN #35

uitzending op 23/01/2021

liefde is een stompe hoek

Het Programma van de Vrije Lyriek

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 35

uitzending op 23/01/2021

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing.
- na de uitzending worden deze WEEKBLADEN als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam** op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2**. kijk naar **het voorbeeld op pagina 4**.
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie of tussen andermans werk te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen.
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

Antonin Artaud

ZWARTE DICHTER

Zwarte dichter, door een maagdenschoot
behekst,
verzuurde dichter, 't leven stokt
en de stad brandt,
en de hemel kwijt zich in regen,
jouw veer krabt aan het hart van het leven.
Bossen, bossen, ogen zwermen
rond pijnappelwoekering;
met stormharen de dichters
vorken de paarden, de honden.
De ogen razen, de tongen roeren
de hemeltoevloed in de neusgaten om
als melk, voedzaam en blauw;
ik ben opgehangen aan uw lippen,
vrouwen, harde harten vol azijn.

POETE NOIR

Poète noir, un sein de pucelle
te hante,
poète aigri, la vie bout
et la ville brûle,
et le ciel se résorbe en pluie,
ta plume gratte au coeur de la vie.
Forêt, forêt, des yeux fourmillent
sur les pignons multipliés ;
cheveux d'orage, les poètes
enfourchent des chevaux, des chiens.
Les yeux ragent, les langues tournent
le ciel afflue dans les narines
comme un lait nourricier et bleu ;
je suis suspendu à vos bouches
femmes, coeurs de vinaigre durs.

BRIEF

aan de heer Wetgever
van de Wet op de Verdovende Middelen

Mijnheer de Wetgever,

Mijnheer de Wetgever van de wet van 1916, in juli 1917 bij decreet aanvaard als de Wet op de Verdovende Middelen, je bent een debiel.

Jouw wet enerveert enkel de wereldwijde farmacie zonder enige invloed op het niveau van drugsverslaving in dit land en wel hierom:

1. het aantal drugsverslaafden dat zich bij de apotheek bevoorraadt is gering
2. de echte drugsverslaafde bevoorraadt zich niet bij de apotheker
3. de drugsverslaafden die zich bij de apotheker bevoorraden zijn allemaal ziek
4. het aantal drugsverslaafden dat ziek is is gering t.o.v. de genotzuchtige druggebruikers
5. de farmaceutische beperkingen van de drugs treffen nooit de druggebruikers uit genotzucht en de georganiseerde druggebruikers
6. er zullen altijd fraudeurs zijn
7. er zullen altijd drugsverslaafden zijn door ondeugdzaamheid, door passie
8. zieke drugsverslaafden hebben een onaantastbaar recht in deze maatschappij en dat is om met rust gelaten te worden.

Het is voor alles een gewetenskwestie.

De Wet op de Verdovende Middelen geeft aan de inspecteur-usurpator van de volksgezondheid het recht om te beslissen over de pijn van anderen; het is een merkwaardige pretentie van de moderne medische wetenschap om de eigen plichten te willen voorschrijven aan ieders geweten. Al dat geblaat van het officiële handvest staat machteloos tegen dit ene gewetensfeit: te weten dat, meer nog dan over mijn dood ik de baas ben over mijn eigen pijn. Ieder mens is rechter – en enige rechter – over de hoeveelheid fysieke pijn, of ook geestelijke leegte die hij in alle oprechtheid kan dragen.

Helderheid van geest of niet, er bestaat een helderheid van geest die mij geen enkele ziekte kan ontnemen en dat is het aanvoelen dat mijn fysieke leven mij geeft¹. En als ik die helderheid dan heb verloren, dan heeft de

¹ Ik weet maar al te goed dat er ernstige stoornissen van de persoonlijkheid bestaan, die er zelfs toe kunnen leiden dat het bewustzijn zijn individualiteit verliest: het bewustzijn blijft intact maar herkent zich niet meer als aan zichzelf toebehorend (en herkent zich in geen enkele mate).

Er bestaan minder erge stoornissen, of beter gezegd minder wezenlijke, maar stoornissen die veel pijnlijker en belangrijker zijn voor de persoon, en op een bepaalde wijze schadelijker voor de vitaliteit, en dat is wanneer het bewustzijn zich een hele reeks van dislocatie- en ontbindingsverschijnselen van zijn krachten gaat toe-eigenen als aan zichzelf toebehorende, te midden waarvan dan zijn materialiteit zich vernietigt.

Naar deze stoornissen verwijs ik hier.

Maar het is juist de kwestie om te weten of het leven niet beter wordt bereikt door een ontlijving van het denken met het behoud van een deel van het bewustzijn, dan door de projectie van dit bewustzijn in een ondefinieerbaar elders met een strikt behoud van het denken. Het gaat er daarbij niet om dat zulk een denken vals spel speelt, dat het waanzinnig wordt, het gaat erom dat het gebeurt, dat er vuur wordt gestookt, zelfs al is het waanzin. Het is een kwestie van het bestaan ervan. En ik beweer, onder andere, dat ik geen denken heb.

Maar mijn vrienden lachen daarom.

En toch!

Want wat ik noem 'een denken hebben' is voor mij niet het juist zien of zelfs niet het juist denken, maar zijn denken *in stand houden*, in staat zijn het aan zichzelf manifest te maken en dat het kan een antwoord bieden aan alle omstandigheden van het gevoel en het leven. Maar vooral *een antwoord geven aan zichzelf*.

Want hier vindt dat ondefinieerbare en verontrustende fenomeen plaats dat ik maar niemand kan doen begrijpen, en vooral niet mijn vrienden (of beter nog, mijn vijanden, degenen die mij nemen voor de schaduw waarvan ik maar al te goed beseft dat ik slechts dat ben; – en ze beseffen niet hoe goed ze dat hebben, zij, schaduwen van schaduwen, een keer van hen en een keer van mij).

Mijn vrienden heb ik nooit gezien als mijzelf, met de tong uit de mond en met een afschuwelijk haperende geest.

Ja, mijn denken kent zichzelf en wanhoopt ooit nog zichzelf te bereiken. Het kent zichzelf, ik bedoel het heeft een vermoeden van zichzelf; en in ieder geval voelt het zichzelf niet meer. – Ik heb het over het fysiek leven, over het substantiële leven van het denken (en hier kom ik terug bij mijn onderwerp), ik heb het over dit minimum aan denkend leven in zijn ruwe staat, – nog niet tot verwoording gekomen, maar daartoe in staat als het nodig is, – zonder welk minimum de ziel niet meer kan leven, en het leven is alsof het niet meer is. – Degenen die klagen over de tekortkomingen van het menselijk denken en over hun eigen machteloosheid om tevreden te zijn met wat zij hun denken noemen, verwarren en zetten op hetzelfde foutieve vlak perfect gedifferentieerde staten van denken en vorm, waarvan het laagste nu alleen maar spreken is, terwijl het hoogste nog steeds geest is.

Indien ikzelf in het bezit zou zijn van dat wat ik weet dat mijn denken is, dan had ik misschien Navel van het Voorgeborchte geschreven maar dan had ik het op een geheel andere manier geschreven. Men zegt dat ik denk omdat ik niet helemaal ben gestopt met denken en omdat mijn geest, ondanks alles, zich op een bepaald niveau handhaaft en van tijd tot tijd bewijzen levert van zijn bestaan, bewijzen waarvan men niet wil erkennen dat ze zwak zijn en oninteressant. Maar denken is voor mij iets anders dan niet helemaal dood zijn, het is te allen tijde met zichzelf verenigd zijn, het is om nooit te stoppen met het voelen in je innerlijk, in de niet verwoorde massa van je leven, in de inhoud van je realiteit, denken is niet in jezelf een kapitaal gat te voelen, een vitale afwezigheid, het is altijd voelen dat je gedachte gelijk is aan je gedachte, ongeacht de onvolkomenheden van de vorm die

medische wetenschap maar één ding te doen en dat is mij die substanties te verschaffen die mij in staat stellen die helderheid terug te hebben.

Heren dictators van de farmaceutische school van Frankrijk, jullie zijn pedante geknipten: er is een ding dat jullie beter zou moeten inschatten, en dat is dat opium die ene, niet voor te schrijven en imperiale substantie is die het eigen zielenleven weer toegankelijk maakt aan hen die het ongeluk hadden dat kwijt te raken.

Er bestaat een kwaal waartegen opium onfeilbaar is en die kwaal heet Angst. Angst in zijn mentale, medicinale, psychologische, logische of farmaceutische betekenis, wat je maar wil.

De Angst die gekken maakt.

De Angst die zelfmoordenaars maakt.

De Angst die vervloekten maakt.

De Angst die de medische wetenschap niet kent.

De Angst die uw dokter niet begrijpt.

De Angst die het leven krengt.

De Angst die de navelstreng van het leven afknijpt.

Door uw onbillijke wet geeft u mensen in wie ik geen greintje vertrouwen heb – medische debielen, snertapothekers, rechters in wanpraktijken, doctoren, vroedvrouwen, dokters, dokters-inspecteur, het recht in handen om te beslissen over mijn angst, een angst die in mij zo fijn is als de naalden van alle kompasnaalden van de hel.

Bij bevingen van lichaam of ziel bestaat er geen mensenseismograaf die het iemand mogelijk maakt om naar mij te kijken en tot een meer nauwkeurige evaluatie van mijn pijn te komen dan mijn eigen bliksemende geest dat doet!

Heel de riskante wetenschap van de mens is niet superieur aan de onmiddellijke kennis die ik van mijn wezen kan hebben. Ik ben de enige rechter over wat er in mij zit.

Ga terug naar jullie zolders, medische luizen, en jij ook, meneer de wetgever Schaapmans, jij raaskalt niet uit liefde voor de mens maar volgt een traditie van imbeciliteit. Jouw onwetendheid over wat het is om een mens te zijn

men in staat is om het te geven. Maar mijn gedachte bij mijzelf, zondigt door zwakte, maar is zondigt ook door kwantiteit. Ik denk voortdurend aan een lager tarief.

wordt alleen geëvenaard door je dwaasheid om hem te willen beperken.
Moge jouw wet neerkomen op je vader, je moeder, je vrouw, je kinderen en
al je nageslacht. En slik nu maar in die wet van je.

David Tibet

Ranonkel en Lazarus

Verlaten straten
Het lied van de schemer
Rustende wolken
De kerkklokken luiden
Een vogelschrik huivert
Wat vogels die rillen
Ik keek naar jou en zag dat het tijd was

Vergane bloemen
Vergane foto's
Van vergane levens
Jouw lichaam wacht
Onvoldaan wacht het
En zonder spijt
Het lege hart
't Hoofd in de handen
Ik hoorde het zeggen
Vandaag is het tijd

Zwaar zakt de zon
Op moeder de berg
Loeiende koeien
Dromende koeien
De regen rijgt eindeloos
Zijn spookmelodieën
Jouw hoop die verdween
Men toonde het ons
Dat 't maar tijd was, alleen

De geur van de regen
Leunende schemer
Tegen jouw lippen
Malende molens
Het broedende bos
Jij nam mijn hand

En wees vol van pijn
Naar vissen die stierven
Je zag het teken, dit was de tijd

Op jou heb ik jaren gewacht
Zo leek het mij toch
En 'k liep door jouw wereld
Ik bad voor één kus
Om mijn neerval te staken
Om in jouw palm te schuilen
Jij gaf me alles
Het slot en de sleutel
Wolken van olie zien
Dat het tijd is alleen

Als ik één wens kon hebben
Zoals in de sprookjes
Zou ik mijn leven ongedaan maken
En opstaan als Lazarus
En in het zonlicht staan
En al 't donker verdrijven
Dat mijn gezicht verborg
En het jou weer zeggen
O dat
Dat was maar de tijd

Dus wilg treur niet voor mij
En eik buig niet voor mij
Al stierven er voor ons
En in onze plaats
Al hoorde ik vandaag
In 't geheime hart het nieuws
Rauwe wonde, bron van alles
Gefluisterd in het donker
Eindelijk
Eindelijk weten we dat het tijd is.

Einde verhaal

Een gothic liefdeslied

En je vingerknipte voor griezelschemer
Die eigenlijk alleen maar in je hoofd bestond
Met je zwartgelakte nagels
Of was het bloedrood
Ik ben het kwijt

En met je nep-lederen banden
Kwetterde je van de hel
Manifeste decadentie wou je wasemen
Je ogen die zo hard wilden flikkeren

Sterrendovend zwart
Dus deed je jouw boeken open
En deed je jouw benen open
En deed je jouw hart dus open
En je liet er het slechte binnen
Dat zogezegd
Jouw vriendje was
Met zwevende on-engelen
Als vliegen rond het rot
Dat je ziel had bedekt
Hun rijk overgroeide
En jouw land verlaten
Door je zelf

De klokken van St. Mary luiden voor ons
Dat het leven eindig is
Dat gebaren kunnen doden
En meer nog vernietigen
En dat er maar één oordeel is
Jouw brieven kwamen elke dag
In 't Frans of in 't Duits
Maar ze waren niets voor mij
Ik vatte de trage koorden
En droog ijs, de mist in je geest
Ik besef maar al te goed nu
Dat je verwaarloosbaar was
En ik zou kunnen bidden voor je
Maar nee ik denk het niet

Want ik heb mijn buik vol van je
Met je leugens
En je make-up
Je was niets
Dat dacht dat het iets was
En toch schrijf ik nog dit gothic liefdeslied
Een teken aan mijzelf
En 't geheugen van mijn verleden
Schrijf ik nog dit gothic liefdeslied
Een teken aan mijzelf
En 't geheugen van mijn verleden
En om je gezicht buiten te houden

Jim Leftwich

from 'The Blue Seam'

3.

Psalm 118:22 The stone which the builders refused is become the head stone of the corner.

Matthew 21:42 Jesus saith unto them, Did ye never read in the scriptures, The stone which the builders rejected, the same is become the head of the corner: this is the Lord's doing, and it is marvellous in our eyes?

Mark 12:10 And have ye not read this scripture; The stone which the builders rejected is become the head of the corner:

Luke 20:17 And he beheld them, and said, What is this then that is written, The stone which the builders rejected, the same is become the head of the corner?

Acts 4:11 This is the stone which was set at nought of you builders, which is become the head of the corner.

(with kind permission from: [Jim Leftwich, The Blue Seam - MonOcle-Lash Anti-Press 2020 - Buy the book!](#))

N.K.d.e.E.

moeder ben ik en kind

moeder ben ik en kind met het steenvocht
hartsgrondig weg van het bonken en beuken
waar de grote verhuizer ik, de rechtopstaande,
ik, de bloedende gaten betast van de verlossing.

o moeder, o sterren van ogen, o schittering
wit waar wij u vinden zouden
en blauw waar wij ons u geven konden,
ware het niet dat wij vonden slechts
de droomrode slaap der stervenden,
of het zwarte misbaar van een willoze wake
in het rottende leven.

o moeder, weg uit mijn lichaam sist en suist
de stoom van de angst, mijn ogen verbeelden mij
statige schimmen, het sneven van geesten
in het schuim van de zee, terwijl stervende
ook toch ik, voel mij kwiek te trillen staan
en gaarne ik schud mij de veren, de wijzers, de schubben
en de woorden af waarin ik schulde voor u.

buiten in murmelen borrelt in getunnelde stilte
de zang met de strofen der strijdzuchtigen,
ontbranden hun ogen aan gloeiende sintels,
de haatkooltjesogen.

buiten op het gebetonneerd gebladerte rusten nog
de naamloze resten van het misgunde:
als kralen rijg ik de okeren tekens van de schande
aan het snoer van mijn zang, haar kronkelen
vereeuwigt ter plaatse de openbaring.

in de wind boven de storttrots
krijt de kalk zich stemloos uit de lijnen der beloften
en in de ogen der blinden strooien engelen

de pijn van de stof en geloof.

o moeder,
splijt ons helder de weerbarstige lippen,
fluister ons zuiver de uitkermende verte,
laat ons uw onmetelijkheid in stilte geworden
opdat van ons afvallen zouden
als bevroren vruchten
de zwarte pukkels van de haat,

geef ons straks de kracht het deinen te weerstaan
van hoe u verdwaalde in de troosteloze
labirinten van de kurkdroge ziel.

siddering

Met kriebels in het hemd,
met de geurige geilvingers in lederen sleuven,
met uitpuilende kopersogen
zoekt men de bruid.

Sprekend als had zij monden die spraken:
“geef ons heden nog een briesje kabbeltaal
vanuit het blauwe walmkanaal, een schicht
van wit in het rode amber van erbarmen”.

Meer nog. Altijd
meer. Hang op de wifiwinkelhaak.
Negeer het bezoekverbod.
Ontbloot het oker
Laat de spartelwormen vrij
in het groot bederf.

MmM...nooit was genot zo moeiteloos.
Nooit zo goedkoop.

Volkomen plug and play.
Het hoofd tot op neushoogte invulbaar.
Het bekken wiegt mee met de rol van de zee.
Minimaal onderhoud.
Eeuwigheid duurt er een uur.

Siddering. Zie
de ring.

Bewaar het moment.

schoon schip

ZIJ

Met de roos gevorkt in haar schoot, waardoor
in weelde de kringen van de leegte aanvangen
lang voordat er liefde wolkt en haat; waarmee zij
ruimte splijt en rekt de tijd zodat een hand ons

de hand reikt, waarmee wij onze vingers
zich ertoe kunnen bewegen ons de ogen
en de lippen te sluiten, ons tot kalmte te
manen, ons de klederen van angst en nijd
te laten ontvallen en naakt in de zon
het zijn te verwerpen.

ZIJ HET

“Jullie waren hier eerder al. Ik
zag jullie namen verdwijnen.”

De hazewinden die het licht najagen in het licht
waarin de winden waaien die enkel
de wanhopigen zien, zij
bliezen het in de sofers die het zuchtend leeg
en naast de letters spelden:

“Jullie doen ons dit in duizendvouden aan,
er komt geen eind aan dit vergaan.”

SCHIP

Het schip reflecteert de wateren.
De zee bevaart de zeppelin.
De bubbel vat vuur en spat.

meermin

Het antwoord zocht een vraagteken.
Het teken is een punt. De wereld is de wereld is
de wereld niet.

Brak. Haar lippen trilden met het misprijzen
donkerrood erin. Lava bevroor en werd haat,
een band die je niet zomaar breken kan.
Hoe schitteren niet de juwelen van het onbegrip.

Liefde, uw adem is perslucht. Elke zucht
een nieuw monstertje dat opduikt in de
centimeters opening. Duivels gedonder.
Gierende helicopterwieken. Zwelgzee.

Het licht en de koude, gruwel en klem.
Met de adem van een medeplichtige
in de bak van het afschrift. Vervloekt.

Gemilderde woede kreeg het, gebrek aan geweld.
Hoe minder het kreeg, hoe meer het minde.
Hoe meer het mint, hoe minder het kreeg.

Ja hoor, jij terend retabel op gemis dat zij maakte:
het schoof eruit en viel schreeuwend in de slangenkuil.
Het glijden. Het glijden. Het licht.

Tel maar sacrosanct de bloedrode ochtendzonnen,
rol uit op de schermen de hemelse rol van de waan.
Vang als het komt de parels van angsten en walg.
Zing. Streel het de ogen uit. Aai het de oren af.
Snoep de neus tot het gaapt. Duw het lijfje er uit.

Vertel het. Vergooi het. Het wil verder.
Voorbij het verlangen.
Voorbij de voldoening.
Voorbij het niets dat nog is.

Tot de bloei van de lelie
in de tuin voorbij Eden.

meststem

Recarga aqui tu movil. Barcelona 2008.

Het wou de blauwe stad omarmen zoals Pablo
ze achterliet, blauw met de tranen hard
in de blauwe ogen.

Kattenzeik en mensenbrol.
Het barst uit de poreuze gevels en druipt
over de handen, de armen, het spettert in de ogen
met spullen van Zara, Gucci en Gaudi.

Alle wonden klappen open,
er is gratis zout van hogerhand.

De ochtendzon plakt aan het zweet
van de nacht. Op de balkonnetjes
neuken de duiven zich de veren van het lijf.
TOKOMUSIC. *Tapas. Nits.*
As below so above. De bakzeilkerk
wordt hersteld om beter te kunnen ploffen.

Het galmt in gebrekkige leegte. Ratten.
“We naderen de oevers van de Styx Minora”
De wijven worden nijdiger.
De honden ruiken bloed.
Het opgespoten strand kwispelstaart met venters.
Aqua Beer Water Cola
Aqua Beer Water Cola
Aqua Beer Water Cola

De droogte jeukt in haar droogte.
Zij zegt wat het betekent voor haar en de kinderen.
Niets. Elke stem is mest
voor de invallende stilte.

het moment (70)

het? zichzelf? het ziet zichzelf niet meer. het is een flits ontlading in een zweem verlangen. wat is het? stempelkussen van haar huid, de stem is groeve, muziekspiraal, een wimpel liefde in de wind. wat is het? het? in deze woordenkerker wordt het nog gedwongen tot een vraag terwijl het aanbod zelf een lijden is. wat valt er aan een het nog te castreren?

laat de dagen in één dag zich sluiten, een korte gang van hier naar nergens, een rode zon die zont in eigen gloed. samen nog wat diertjes kijken, misschien, hand in hand en dromen dat het klauwen zijn, en zij die zingt hoe schoon het leven is (“hoe schoon is niet het le_even”)

het prijst gedwee de gunst dat het zo sterven mag, en tam en dof en in de pas trommelt droef de dodentrom. en er is kermis, braadworst, carrousel, en dansend schuiven op een vloer van plank en zagemeel en iedereen is vrolijk en iedereen lacht omdat het eindelijk verdwenen is, de vloek van het moment. de wegen zijn autoloos, de lucht is vrij van verkeer en de nacht is eindelijk weer nacht en feest en angst en pijn en leuk hoe alles weer zichzelf herkent, net voor het einde.

dan wilt het haar zoenen, langzaam, lippen eerst en dan haar tong die niet meer spreken mag of kan. het is een rilling die door haar schouders gaat, een spasme dat zegt dat het haar kent. kennis. elke intelligentie is vernauwing, angst, de verstikkende aandrang van de ziel om de hel van het zelfbesef te kunnen ontvluchten. kennis is vernietiging.

[source=<https://www.dirkvekemans.be/2020/07/25/het-moment-70/>]

Samuel Taylor Coleridge

The Mad Monk

I hear a voice from Etna's side;
Where, o'er a cavern's mouth
That fronted to the south,
A chestnut spread its umbrage wide:
A hermit, or a monk, the man might be;
But him I could not see:
And thus the music flow'd along,
In melody most like to old Sicilian song:

"There was a time when earth, and sea, and skies,
The bright green vale, and forest's dark recess,
With all things, lay before mine eyes
In steady loveliness:

But now I feel, on earth's uneasy scene,
Such sorrows as will never cease;
I only ask for peace;
If I must live to know that such a time has been!"
A silence then ensued:
Till from the cavern came
A voice; it was the same!
And thus, in mournful tone, its dreary plaint renew'd:

"Last night, as o'er the sloping turf I trod,
The smooth green turf, to me a vision gave
Beneath mine eyes, the sod,
The roof of Rosa's grave!
My heart has need with dreams like these to strive;
For, when I woke, beneath mine eyes, I found
The plot of mossy ground,
On which we oft have sat when Rosa was alive.
Why must the rock, and margin of the flood,
Why must the hills so many flow'ret's bear,
Whose colours to a murder'd maiden's blood.

Such sad resemblance wear
I struck the wound, this hand of mine!
For Oh, thou maid divine,
I lov'd to agony!
The youth whom thou call'dst thine
Did never love like me?

"Is it the stormy clouds above
That flash'd so red a gleam?
On yonder downward trickling stream
'Tis not the blood of her I love.
The sun torments me from his western bed:
Oh, let him cease for ever to diffuse
Those crimson spectre hues!
Oh, let me lie in peace, and be for ever dead!"

Here ceas'd the voice. In deep dismay,
Down thro' the forest I pursu'd my way.

EPILOOG

We hebben het gehaald, de dag is klaar.
Dit laatste negatief van zonlicht is volkomen hemelsblauw.
Lucht strijkt met rook gelaten langs de achterkant.
ik krul mijn tong (de gebarsten lippen helen wel).

Gesel, slangenhoofd met tanden van karton.
Een plakkaat versnaperingen spant zich in
spagaat.
Pickels, zout of paprika, of heb je liever grills?

De angst die ik heb, is de angst die ik voel.
Het leed dat ik heb, is het deel dat ik ben.
Het ik bloesemt alsof het schouders had, definities van omarming.
De dag die er is, is het gat in mijn ziel.

De nacht vergaart haar zwartwerk.
Schuif erop. Een klik. De tijd staat af.

Kras je naam als vloek in het glanzen van mijn huid.

Elk verhaal gaat ooit de deuren uit.

Liefde is een stompe hoek.

RADIO KLEBNIKOV 09/01/2021 @19u58

INHOUD

Lees Mij	3
Antonin Artaud	4
David Tibet	9
Ranonkel en Lazarus	9
Een gothic liefdeslied	11
Jim Leftwich	13
from 'The Blue Seam'	13
N.K.d.e.E.	14
moeder ben ik en kind	14
siddering	15
schoon schip	17
meermin	19
meststem	20
het moment (70)	21
Samuel Taylor Coleridge	22
The Mad Monk	22
EPILOOG	24
INHOUD	25

Radio Klebnikov

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscordio.be/luister.html>